31/10/2023

Η Γερόντισσα Φιλοθέη μιλάει για το θέμα: «Ο γυναικείος Μοναχισμός ως πρόκληση και ως απάντηση»

/ Ενορίες

Ο μοναχισμός είναι μια σταυροαναστάσιμη πορεία, είναι πέρα και όχι αντίθετα από τη λογική. Είναι πραγματικά σαν να είσαι σε ένα τεντωμένο σχοινί και αυτό ήταν ένα χαρακτηριστικό και των μυροφόρων γυναικών. Είναι σαν να άνοιξαν ένα δρόμο, στον οποίο ακολούθησαν μετά εκατομμύρια άλλες γυναίκες.»

- Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», την Δευτέρα 30 Οκτωβρίου, ο Αρχιμανδρίτης π. Συμεών Βενετσιάνος, Γενικός Διευθυντής του Ιδρύματος Νεότητος και Οικογενείας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, φιλοξένησε την

Γερόντισσα Φιλοθέη, Ηγουμένη του Ιερού Ησυχαστηρίου Παναγίας Βρυούλων, σε μια συζήτηση με θέμα «Ο γυναικείος Μοναχισμός ως πρόκληση και ως απάντηση».

Ο μοναχισμός είναι μια σταυροαναστάσιμη πορεία και η συζήτηση ξεκίνησε επικεντρώνοντας στην Ανάσταση και κάποια πρωταγωνιστικά πρόσωπα, τις μυροφόρες γυναίκες, που διακονούσαν τον Χριστό, βρέθηκαν κάτω από τον Σταυρό και στο μέρος που ετάφη και αξιώθηκαν να είναι οι πρώτες στις οποίες εμφανίσθηκε μετά την Ανάσταση Του.

Οι μυροφόρες αποτελούν την απαρχή της ολοκληρωτικής αφιερώσεως, αποτελώντας την συνοδεία της Παναγίας. Και το γεγονός ότι τόλμησαν να βρεθούν κάτω από τον Σταυρό και τον τάφο του Χριστού, δείχνει ακριβώς τι σημαίνει ολοκληρωτική αφιέρωση.

«Ο μοναχισμός είναι πέρα και όχι αντίθετα από τη λογική. Είναι πραγματικά σαν να είσαι σε ένα τεντωμένο σχοινί και αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό των μυροφόρων. Είναι σαν να άνοιξαν ένα δρόμο, στον οποίο ακολούθησαν μετά εκατομμύρια άλλες γυναίκες.»

Μιλώντας για την ιστορική πορεία εξέλιξης του μοναχισμού, η Γερόντισσα αναφέρθηκε στις απαρχές του ως μία υγιή αντίδραση στην προσπάθεια εκκοσμίκευσης, ειδικά μετά τους διωγμούς τον 4ο αιώνα, με την Αίγυπτο να

αποτελεί την κοιτίδα του μοναχισμού, ανδρικού και γυναικείου.

Είναι αξιοθαύμαστο, όπως είπε, ότι ο μοναχισμός πέρασε μία περίοδο μεγάλης άνθησης, μία περίοδο μεγάλης καταστροφής και φθάνουμε στον 20ο αιώνα με τον άγιο Νεκτάριο που αναβιώνει τον ορθόδοξο μοναχισμό, με τον άγιο Ιωσήφ τον Ησυχαστή στο Άγιο Όρος, ξαναγεννιέται, ξαναφθίνει και τώρα βρισκόμαστε σε μία φάση που έχει πάλι μια άνθηση, αλλά συνειδητή.

«Επειδή είναι έργο Χριστού και είναι μία ευλογημένη πορεία, με κέντρο τον Χριστό και στόχο τον Χριστό, δεν μπορεί τίποτα να τον εξαλείψει όσο πολεμική κι αν υπάρχει. Έχει βαθιές ρίζες ο μοναχισμός, ξεκινάει από τον ίδιο τον Χριστό και την Παναγία και δεν μπορεί κανείς να τον εξαφανίσει.»

Σχετικά με την κοινωνική προσφορά του γυναικείου μοναχισμού, η Γερόντισσα παρατήρησε ότι οι μοναχές διακονούν όπου τις καλεί η Εκκλησία, είτε στο βουνό,

είτε στην πόλη. Γιατί πάλι υπάρχει Ναός, γίνεται η θεία Λειτουργία, θα χτυπήσουν την πόρτα άνθρωποι με ποικίλες ανάγκες, το ίδιο έργο έχουν να επιτελέσουν, όπου κι αν βρίσκονται.

Και όπως είπε με πολύ έμφαση, είναι άδικο να λέγεται ότι μία μοναχή που μπορεί να ζει σε ένα έρημο μοναστήρι στο βουνό και είναι αποκούμπι για πολλούς ανθρώπους, δεν κάνει έργο, και κάνουν μόνο οι μοναχές που ζουν στην Αθήνα, όπως η αδελφότητα της Γερόντισσας.

Στη συνέχεια αναφέρθηκε μεταξύ άλλων, στα κίνητρα και τους δρόμους που ακολουθούν οι άνθρωποι για να εισέλθουν στον μοναχισμό, δίνοντας μεγάλη σημασία στο στάδιο της δοκιμασίας που προηγείται της μοναχικής κουράς.

Ενώ έκανε ιδιαίτερη μνεία στους πειρασμούς και στα πολλά εμπόδια που αντιμετωπίζουν όσοι και όσες επιθυμούν να ακολουθήσουν τον μοναχικό βίο, πολλές φορές και από το ίδιο το οικογενειακό τους περιβάλλον.

Ήταν επόμενο, η συζήτηση να στραφεί στο πρόσωπο του μακαριστού Γέροντα π. Γαβριήλ Τσάφου, πνευματικού και ιδρυτή της αδελφότητας και εφημερίου του

Ιερού Παρεκκλησίου Αγίου Ανδρέα στην πλατεία Αμερικής, με τον οποίον η Γερόντισσα συνδέονταν από τα νεανικά της χρόνια.

Ο π. Γαβριήλ, έχοντας μικρασιατική καταγωγή και ακούγοντας πολλά σαν παιδί για τα Βουρλά, τόπο καταγωγής του, και το προσκύνημα της Παναγίας των Βρυούλων, ίδρυσε με αυτό το όνομα το ησυχαστήριο.

«Παρά το γεγονός ότι δεν γνώρισε πατέρα, έγινε ο ίδιος πατέρας χιλιάδων ανθρώπων και έδωσε αυτό που στερήθηκε. Στερήθηκε στοργή και έγνοια και τα έδωσε και με το παραπάνω. Δεν τον ενδιέφερε να κρατήσει κάτι για τον εαυτό του, αλλά να το δώσει στην Εκκλησία.»

Είχε όραμα να κάνει ένα μοναστήρι μέσα στην Αθήνα, έχοντας μεγάλη αγάπη στην αγία Φιλοθέη την Αθηναία, και αφού και το παρεκκλήσιο του αγίου Ανδρέα ήταν παλαιό μετόχι της μονής της αγίας και ο τόπος του μαρτυρίου της.

Σήμερα η αδελφότητα έγκαταβιώνει στο μετόχιο του ησυχαστηρίου στον Ωρωπό, κοντά στο ησυχαστήριο του αγίου Πορφυρίου και την Μονή Παρακλήτου.

Η Γερόντισσα αναφέρθηκε στην ζωντανή και πολύ έντονη παρουσία της αγίας Φιλοθέης όλα τα χρόνια στο ναό του Αγίου Ανδρέα και αποτελεί πρότυπο και πηγή έμπνευσης και με θαυμαστές μαρτυρίες πολλών ανθρώπων στις ημέρες μας.

Ενώ, κλείνοντας την συνάντηση, έκανε ειδική αναφορά στην, προσφάτως αγιοκαταταχθείσα, αγία Γαβριηλία και την σχέση της μαζί της, στο παρεκκλήσιο του Αγίου Ανδρέα. Μίλησε για την φωτεινότητα του προσώπου της, την απλότητα της, την έγνοια της για κάθε άνθρωπο που είχε απέναντι της και τα προβλήματα του, χωρίς να προσπαθεί να τους σώσει η ίδια, αλλά αφήνοντας τους στα πόδια του Χριστού.